ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΊΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πλανηθήκαμε ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο, ὡς ποὺ στὸ τέλος σταθήκαμε στὴ σκάλα ποὺ κατέβαζε στὰ μεγόλα, σκοτεινὰ ὑπόγεια τοῦ κτιρίου. Ὁ καθηγητὴς ἔδωσε τώρα τὸ δέμα μὲ τὰ σύνεργά του στὸν Τζὶμ κ' ἔβγαλε τὸ ἠλεκτρικό του φανάρι καὶ τὸν ἅγιο ἄρτο ποὺ κρατοῦσε ἐπάνω του.

— Ἑτοιμάσου καὶ σύ, Τζώρτζ, μοῦ εἶπε. Κ' ἔχε συγχρόνως ἑτοιμο καὶ τὸ πιστόλι σου, ἂν καὶ δὲν πιστεύω νὰ βρεθῆς στὴν ἀνάγκη νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃς.

Ὅταν ἑτοιμαστήκαμε ὁ Οὐΐλλιαμ γύρισε πρὸς τὸν Τζὶμ ποὺ μᾶς παρακολουθοῦσε σαστισμένος καὶ τοῦ εἶπε :

— Πετάξου, φίλε μου, στὴν μεγάλη αἴθουσα καὶ πάρε τὸ μεγάλο ἐφτάφωτο κηροπήγιο ποὺ βρίσκεται πάνω στὸ τραπέζι. Ἄναψε τὰ κεριὰ κ' ἔλα γρήγορα πίσω.

Ὁ Τζὶμ ὑπάκουσε κ' ἔτρεξε πρὸς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, χωρὶς νὰ δείχνῃ πειὰ τὸν παραμικρὸ φόβο. Ἐμείναμε ἔτσι μόνοι καὶ ἔσπευσα νὰ ρωτήσω τὸν καθηγητή :

— Θὰ κρατήσουμε τὸν Τζὶμ μαζύ μας στὸ ὑπόγειο ;

— Ὄχι βέβαια.

— Τί σκέπτεσθε νὰ κάμετε ;

— Θὰ τοῦ ἀναθέσω νὰ φρουρῆ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου. Ἔτσι καὶ κοντά μας θὰ τὸν ἔχουμε γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο καὶ δὲν θὰ δῆ τίποτα ἀπολύτως.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ γύρισε καὶ ὁ Τζίμ, κρατῶντας τὸ μεγάλο χάλκινο κηροπήγιο, μ' ἀναμένα τὰ ἑπτὰ χοντρὰ κεριά του.

Ὁ καθηγητὴς κατέβηκε τὴ σκάλα ποῦφερνε στὰ ὑπόγεια πρῶτος, σὰν ἄνθρωπος ποὺ βαδίζει μ' ἀπόφασι στὸ καθῆκον του, ἀδιαφορῶντας γιὰ τοὺς κινδύνους.

Ὅταν φτάσαμε στὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου ἀντιληφθήκαμε πὼς ἦταν κλειστὴ ἀπὸ μέσα. Ἀνέλαβε νὰ τὴν ἀνοίξῃ ὁ Τζὶμ καὶ τὸ κατάφερε, χωρὶς μεγάλο κόπο, χάρις στὸ διαρρηκτικό του ἐργαλεῖο.

Τὸ πρῶτο αὐτὸ ὑπόγειο ἦταν εὐρύχωρο, μὲ στρογγυλὰ κιγκλιδωτὰ παράθυρα πρὸς τὸν τοῖχο. Δὲν ὑπῆρχε σ' αὐτὸ τίποτε τὸ ἄξιο λόγου. Ἀράχνες ἔπλεκαν στοὺς τοίχους τοὺς ἱστούς των, παχύτατο στρῶμα σκόνης ἐσκέπαζε τὰ πάντα, σὰν σάβανο.

— Ἐκεῖ εἶνε,μοῦ εἶπε σιγὰ ὁ Οὐΐλλιαμ, δείχνοντάς μου μιὰ πόρτα ποὺ ἄνοιγε σὲ δεύτερο ὑπόγειο, πρὸς τὸ βάθος Εἶνε τὸ μέρος ποὺ ἐτοποθετήσαμε τὸ κιβώτιο κι' ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸ μετέφερε πουθενὰ ἄλλοῦ, γιατὶ ἦταν ἐξαιρετικὰ βαρύ.

Ἤμουν συγκινημένος. Ὁ Οὐΐλλιαμ τὸ κατάλαβε καὶ προχώρησε πρῶτος πάλιν στὴν πόρτα καὶ τὴν ἄνοιξε. Ὁ Στῆβενς τὴν εἶχε ἀφήσει ἀνοιχτή, μὴ ὑποψιαζόμενος τί τὸν ἐπερίμενε.

Στὴ μέση τοῦ δευτέρου ὑπογείου εἴδαμε τότε τὸ κιβώτιο. Ἦταν σκεπασμένο καὶ κανεὶς δὲν θὰ ὑποψιάζοταν τί κρύβεται μέσα σ' αὐτό.

— Εἶν' ἐκεῖ ἄραγε ; ρώτησα σιγανὰ τὸν καθηγητή.

— Ναί, εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος γι' αὐτό. Τὸν προδίδει ἐξ ἄλλου ἡ φρικώδης μυρωδιὰ τῆς σαπίλας ποῦνε σκορπισμένη στὸν ἀέρα.

Πραγματικῶς ἡ ἀτμόσφαιρα ποὺ ἀναπνέαμε ἦταν ἀπαίσια, μολυσμένη, ἀηδής, ἀτμόσφαιρα νεκροταφίου, φρεσκανοιγμένου τάφου, σαπρίας !..

— Τζίμ, εἶπε ὁ καθηγητής, δῶσε τὸ κηροπήγιο στὸν κ. Τζώρτζ καὶ κάθησε στὸ πρῶτο ὑπόγειο. Ἂν σὲ φωνάξουμε, ἂν ἀκούσῃς θόρυβο, τρέξε ἀμέσως...

Ὁ Τζὶμ δὲν δυσαρεστήθηκε καθόλου γιὰ τὴν ἐντολὴ ποὺ ἔλαβε. Οἱ μορφασμοὶ ποῦκανε ἔδειχναν πὼς δὲν τοῦ ἦταν καθόλου εὐχάριστη ἡ διαμονὴ ἐκεῖ μέσα Βγῆκε ἔξω καὶ ὁ καθηγητὴς ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα.

Ἐμείναμε πειὰ μόνοι. Μόνοι ἐμπρὸς στὸ κιβώτιο ἐκεῖνο, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπῆρχε βυθισμένο σὲ λήθαργο, ἕνα τέρας, ἕνας ἀπαίσιος νεκροζώντανος.

Ὁ καθηγητὴς πλησίασε τὸ κιβώτιο κι' ἀφουγκράσθηκε, σκυμένος κοντὰ του ἀρκετὲς στιγμές. Δὲν ἄκουσε τίποτε τὸ ὕποπτο. Σηκώθηκε τότε, μ' ὕγνεψε νὰ πλησιάσω καὶ μοῦ τε :

— Κράτα στὸ ἕνα σου χέρι τὸν ἅγιο ἄρτο καὶ σ' ἄλλο τὸ πιστόλι σου. Θὰ τραβήξω τὸ σκέπασμα.

Ἔννοιωσα κάτι σὰν ἴλιγγο. Νόμισα πὼς κάτι τὸ τρομερό, κάτι τὸ ἀπρόοπτο θὰ συνέβαινε.

— Εἶσ' ἕτοιμος ; ρώτησε ὁ Οὐΐλλιαμ.

— Ναί, εἶπα.

Ἄπλωσε τότε καὶ τράβηξε τὸ σκέπασμα τοῦ κιβωτίου. Θεέ μου !

Εἴδαμε ξαπλωμένον ἐκεῖ μέσα τὸν Στῆβενς, μὲ τὰ μαῦρα ροῦχα τῆς κηδείας του, χλωμὸν σὰν νὰ μὴν εἶχε σταγόνα αἵματος στὶς φλέβες του. Τὰ μάτια του ἦσαν ἀνοιχτά. Μᾶς κύτταζαν παρόξενα, ἄγρια, μ' ἕνα μῖσος ἀπερίγραπτο.

— Θὰ ξυπνήσῃ !... τραύλισα. Οὐΐλλιαμ... μᾶς κυττάζει !...

Ὁ καθηγητὴς μοῦγνεψε νὰ ἡσυχάσω.

Μολαταῦτα τὰ γόνατά μου τρέμανε, κρῦος ἱδρῶτας μ' ἔλουζε ὁλόκληρο...

Γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπ' τὴν τραγικὴ νύχτα τοῦ φόνου ἔβλεπα τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ τόσο κοντά. Καὶ τὰ μάτια του νόριζαν, πρὸ πάντων, ἐπάνω μου, μὲ λύσσα, μὲ μανία... Ἀ ! ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸ θέαμα αὐτό. Πάντα θὰ μοῦ ταράσσει τὸν ὕπνο. Πάντα θὰ νιωρεύουμαι τὰ χέρια τοῦ Στῆβενς ν' ἁπλώνουν πάνω μου !

Ἕνα ἀνατριχιαστικὸ τρίξιμο ἀκούστηκε ἄξαφνα. Ἀνεπήδησα ξαφνιασμένος. Ὁ καθηγητὴς μ' ἐκράτησε δυνατὰ ἀπ' τὸ χέρι. Τί ἦταν ;

— Ἄκουσες ;... ψιθύρισα.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ὁ Οὐΐλλιαμ μοῦδειξε τὸν Στῆβενς. Κύτταξα καὶ σηκώθηκαν ἡ τρίχες μου ἀπ' τὴ φρίκη μου. Ὁ Στῆβενς ἔτριζε τὰ δόντια του !

Πάντα θὰ νιωρεύουμαι τὰ μαλλιαρά του χέρια ν' ἁπλώνουν πάνω μου !...

Βυθισμένος στὸ λήθαργὸ του καταλάβαινε τί γίνεται γύρω του, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ παλαίσῃ ἐναντίον μας Ἡ λύσσα του τὸν παρέφερε μέσα στὸ βύθισμα ποὺ βρισκότανε καὶ ἔσπασε σ' ἄγρια, μανιασμένα κυττάγματα καὶ τριζοκοπήματα τῶν δοντιῶν του !...

Χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ ὁ καθηγητὴς ἀνασκουμπώθηκε ἡσυχα - ἡσυχα, σὰν νὰ βρίσκοταν στὸ ἐργαστήριό του, πῆρε τὸν ἅγιο ἄρτο καὶ σταύρωσε μ' αὐτὸν τὸ τέρας. Συνέβη τότε κάτι τὸ τρομερό. Ὁ Στῆβενς συνταράχτηκε ὁλόκληρος, μούγγρισε, ἀφροὶ βγῆκαν ἀπ' τὸ στόμα του, τὰ μάτια του πετάχτηκαν ἔξω. Οἱ σπασμοί του ἦσαν τόσο δυνατοὶ ποὺ ἔκαναν τὰ γερά, χοντρά, δρύϊνα σανίδια τοῦ κιβωτίου νὰ τρίζουν, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ σπάσουν !...

Ἡ συγκίνησίς μου, ἡ ταραχή μου, ὁ τρόμος μου, ἔφτασαν σὲ σημεῖο ποὺ δὲν περιγράφεται. Τὰ δόντια μου χτυποῦσαν σὰν νὰ εἶχα δυνατὸ ρῖγος. Νόμιζα πὼς ὁ Στῆβενς θὰ τινάζοταν ἐπάνω καὶ θὰ μᾶς ἔπνιγε, μὲ τὴν τεραστία, ὑπερφυσικὴ δύναμί του.

Ὁ ἴδιος ὁ καθηγητὴς εἶχε χάσει τὴν ψυχραιμία του. Ὡστόσο γύρισε καὶ μοῦ εἶπε :

— Κύτταξε ἀλλοῦ... Δὲν ἀντέχεις στὸ θέαμα αὐτό, κ' ἔχεις δίκηο... Τέτοια πράγματα δὲν συμβαίνουν παρὰ σπανιώτατα μέσα στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μισάνοιξε ἡ πόρτα.

Γυρίσαμε κ' οἱ δυὸ ξαφνιασμένοι, μὴ ἠξέροντας τί συμβαίνει, μὰ ἡσυχάσαμε ἀμέσως. Ἦταν ὁ Τζίμ. Εἶχε ἀκούσει τὰ μουγγρητὰ τοῦ Στῆβενς κι' ἀνησύχησε.

— Δὲν εἶνε τίποτα, Τζίμ, τοῦ εἶπε ὁ καθηγητής, κλεῖσε τὴν πόρτα καὶ κάθου ἥσυχος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΣΑΜΦΟΡ

Ὅταν διαβάζῃ κανεὶς ἀπομνημονεύματα ἢ βιβλία ἀναφερόμενα στὴν κοινωνικὴ ζωὴ τῆς Γαλλίας ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ', βρίσκει καὶ στα κατώτερα ἀκόμη κοινωνικὰ στρώματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μιὰ εὐγένεια, τὴν ὁποία δὲν τὴν ἔχει σήμερα οὔτε αὐτὴ ἡ ἀριστοκρατία.

— Ἡ κοινωνία ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο μεγάλες τάξεις : ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔχουν στὴ διάθεσή τους πολλὰ φαγητὰ καὶ λίγη δρεξη, καὶ ἀπὸ κείνους ποὺ ἔχουν πολλὴ δρεξη καὶ λίγο φαΐ.

— Συμβουλεύω ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ ζητήσουν κάτι ἀπὸ ἕναν πλούσιο καὶ ἰσχυρὸ ἄνθρωπο, νὰ τὸν πλησιάζουν μὲ περίλυπο ὕφος. Οἱ κύριοι αὐτοὶ δὲν μποροῦν νὰ βλέπουν ἀνθρώπους γελοιοτοὺς καὶ χαρούμενους σὰν αὐτούς.

— Ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ βγῆ στοὺς δρόμους μ' ἕνα φανάρι, σὰν τὸν Διογένη, γιὰ νὰ ψάξῃ νὰ βρῆ ἕναν ἄνθρωπο, καλὰ θὰ κάνῃ νὰ πάρῃ κ' ἕνα ραβδὶ μαζύ του.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

Ἡ πιὸ παθητικὴ ἐρωτικὴ ἱστορία...

Τὸ περιπαθέστερο τῶν ἀναγνωσμάτων...